

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Mgr. A. P.**, proti žalovanému: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Praha 4, Antala Staška 80, zastoupena Mgr. Jiřím Švejnhou, advokátem v Praze 10, Korunní 2569/108, v řízení o žalobě proti rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory č. j. 332/ČR/2011 ze dne 20. 10. 2011,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 12. 12. 2011 domáhala zrušení rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory č. j. 332/ČR/2011 ze dne 20. 10. 2011, kterým byla disciplinárně obviněná Mgr. A. P. uznána vinnou, jako odborný zástupce v Lékárně Tesco, Americká 2777, Kladno, provozovatele společnosti Avicenum s.r.o., IČ: 496 87 832, porušila své povinnosti uložené zákonem, když v přesně nezjištěné době, nejméně od počátku roku 2007 do 4. 11. 2008 v předmětné lékárně opakovaně připustila výdej, resp. sama vydávala v balení po 24 tabletách léčivé přípravky Modafen, Paralen Plus, Panadol Plus Grip a Nurofen Stop Grip obsahující pseudoefedrin, který je uveden na seznamu prekurzorů v příloze č. 9 zákona č. 67/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v množství přesahujícím množství obvyklé a rovněž množství vhodné z hlediska terapeutického účinku léčivého přípravku, tedy v množství, které vzbuzuje podezření ze zneužití těchto přípravků, když opakovaně a dlouhodobě umožnila výdej uvedených léčivých přípravků v počtu desítek balení na jeden nákup a za ceny, přesahující oficiální prodejní cenu, zákazníkům z řad výrobců a uživatelů drog, přestože si musela být jako osoba s odborným vzděláním, vědoma skutečnosti, že předmětné léčivé přípravky jsou užívány

k výrobě drogy pervitinu, který obsahuje psychotropní látku metamfetamin, jež je uvedena v seznamu psychotropních látek č. 4 zákona č. 67/1998 Sb. výdej předmětných léčivých přípravků byl z její strany prováděn skrytým způsobem (v neprůhledných obalech), případně bez přítomnosti jiných osob v lékárně, za cenu vyšší než činila skutečná prodejní cena těchto léčivých přípravků, pro zastření skutečného počtu vydaných léčivých přípravků na jeden nákup zadávala do elektronické pokladny tyto údaje opožděně po menších množstvích.

Podle výroku napadeného rozhodnutí žalobkyně porušila svou povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat předpisy pro výkon povolání, včetně vnitřních stavovských předpisů České lékařnické komory, a povinnost nevykonávat komerční činnosti neslučitelné s důstojností profese lékaře ani výkon své profese s těmito činnostmi nespojovat, v obchodních vztazích pak vystupovat jako čestný člověk, který se vystříhá nepoctivého jednání. Tímto jednáním se podle § 1 odst. 2 disciplinárního řádu ČLK dopustila disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinnosti člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékařnické komoře, ve znění pozdějších předpisů, v § 7 odst. 1 písm. a), b) Organizačního řádu České lékařnické komory, v § 83 odst. 4 poslední věta zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů a v bodě 11) a 12) etického kodexu České lékařnické komory. Podle § 18 odst. 3 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb. a § 16 odst. 3 písm. c) Organizačního řádu České lékařnické komory jí bylo uloženo disciplinární opatření – vyloučení z České lékařnické komory.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a namítala promlčení disciplinárního deliktu s tím, že podle rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 11 To 211/2011-859 měla být její věc projednána jako přestupek podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a použit § 20, neboť k jednání, které žalovaná posoudila, jako disciplinární delikt mělo dojít v letech 2007 a 2008, tedy před více než třemi lety.

Žalobkyně namítala, že enunciat napadeného rozhodnutí je doslova opsán z předchozích soudních rozhodnutí, která byla posléze odvolacím soudem zrušena. Namítala, že z důkazů provedených v trestním řízení lze dovodit, že je postihována za údajně nadměrný prodej volně prodejných léků, a že rozhodně není lékařník oprávněn zjišťovat důvody, proč zákazník ten či onen volně prodejný lék opatřuje.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 3. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkazoval na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 20. 10. 2011.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 20. 5. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu

předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb. každý člen komory má povinnost a) vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory,

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 29/2012 – 23 čestná rada České lékárnické komory je v prvním stupni věcně příslušná k řízení o disciplinárním provinění pouze tehdy, porušil-li disciplinárně obviněný povinnost uvedenou v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., tj. povinnost vykonávat povolání lékárníka odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony. V jiných případech není věcná příslušnost čestné rady komory dána, byť by se i jednalo o porušení povinnosti z hlediska rady „závažné“ ve smyslu § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu České lékárnické komory.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, čj. 3 Ads 163/2010 – 75 opakovaný výdej léčivých přípravků obsahujících pseudoefedrin v množství až několika desítek balení na jeden výdej představuje nejen porušení zákonných povinností lékárníka, ale i porušení etických a profesních pravidel výkonu farmacie (§ 49 odst. 3 in fine zákona č. 79/1997 Sb., o léčivech, účinného do 31. 12. 2007, § 83 odst. 4 in fine zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, účinného od 1. 1. 2008, § 9 odst. 2 písm. a) a § 18 zákona č. 220/1991 Sb.).

Podle § 18 odst. 3 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb. Čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření vyloučení z komory.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla rozsudkem Okresního soudu ze dne 31. března 2010, č. j. 6 T 152/2009-776, uznána vinnou pomocí ke zločinům nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 283 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, pomocí k přečinům nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 283 odst. 1 tr. zákoníku, jakož i přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku a za tyto skutky odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyři roky.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22. října 2010, č. j. 11 To 278/2010-809 prvostupňový rozsudek zrušil ve výroku o vině a trestu a rozhodnul tak, že stíhání některých skutků by mělo být postoupeno České lékárnické komoře a ohledně dalších skutků věc byla vrácena podle § 259 odst. 1 tr. ř. soudu prvního stupně.

Z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. května 2011, č. j. 11 To 211/2011-859, vzal Městský soud v Praze za prokázané, že odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 15. března 2011, sp. zn. 6 T 152/2009, bylo jako opožděně podané podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítnuto.

Z citovaného usnesení vzal Městský soud v Praze dále za prokázané, že současně bylo vyhověno odvolání obžalované Mgr. A. P. a podle § 257 odst. 1, písm. b) tr. ř. napadený rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 15. března 2011, sp. zn. 6 T 152/2009, byl zrušen a k rozhodnutí o skutku, kterého se měla obžalovaná dopustit tak, že v přesně nezjištěné době, nejméně od

počátku 2007 do svého zadržení dne 4. 11. 2008 v Kladně, v obchodním domě Tesco v lékárně Avicenum jako lékárnice prodávala opakovaně D. K., nar. X, J. R., nar. X, Š. L., nar. X a dalším osobám nezjištěné totožnosti bez lékařského předpisu lék Kodein, který obsahuje v jednom balení 30 mg látky codeini dihydrogenphosphas hemihydricus, tedy soli látky kodein, uvedené v seznamu omamných látek v příloze č. 2 zák. č. 167/1998 Sb., přičemž za jedno balení tohoto léku od zákazníků požadovala zaplatit 100-200 Kč, přestože oficiální doplatek k tomuto léku činí 37 Kč, prodeje léků zakrývala tím, že je vykazovala jako výpisy z lékařských předpisů, kde původně tyto léky uvedeny nebyly, případně je na lékařské předpisy jiných pacientů připisovala nebo vystavovala předpisy na své jméno, byla věc postoupena k projednání České lékárnické komoře.

Krajský soud v Praze v odůvodnění svého usnesení č. j. 11 To 211/2011-859 mj. uvedl, že prvostupňovým rozsudkem byla obžalovaná Mgr. A. P. uznána vinnou přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání a omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měla dopustit skutkem tam popsáným. Oproti obžalobě první soud nezjistil, že by obžalovaná prodávala Codein J. R. a Š. L. Obžalované za to uložil trest odnětí svobody v trvání 1 roku, podmíněně odložený na zkušební dobu 2 let a trest zákazu (lékárnické činnosti) tam podrobně popsáný, na dobu 2 let. Postupem podle § 254 odst. 1 tr. ř. shledal Krajský soud v Praze odvolací námitky obžalované důvodnými, byť ona sama svými nejasnými či dokonce rozdílnými údaji soudu prvního stupně jeho úlohu příliš neulehčila. Třeba však vycházet z toho, že není prokázán prodej Codeinu jiným osobám, bez řádného předpisu měla obžalovaná odebrat pro potřeby svoje a svých rodinných příslušníků za dobu 10 měsíců 9 balení Codeinu (z toho 5 s dvojnásobkem účinné látky). Jde tedy o necelé balení za měsíc představující jednu - dvě denní dávky, což samo o sobě už vzbuzuje pochybnost v tom, zda může jít o trestný čin, zda jde o jednání společensky škodlivé, zejména když tento přípravek byl v rukách poučených osob a nebylo prokázáno, že by byl užit jiným způsobem, než k jakému je určen; současně nemohlo jít o množství, které by mohlo vyvolávat závislost na něm. Mimo to stěží lze zjistit, jaké množství užila obžalovaná sama a jaké dala matce, popř. dceři či manželovi. Sama uvádí, že užívala především sama, částečně pak její matka, přitom stíhaný trestný čin spáchá jen ten, kdo omamnou látku (jíž Codein obsahuje) vyrobí, opatří, přechovává atd., pro jiného, nikoliv pro sebe. Pak ta část, kterou by bylo možno pod pojem opatření pro jiného podřadit, bude tak nepatrná, že skutečně vylučuje posouzení jednání obžalované jako stíhaného trestného činu, neboť mu chybí – též v souvislosti se zjištěným způsobem užití - potřebná společenská škodlivost.

Pokud žalobkyně namítala, že enunciát napadeného rozhodnutí je doslova opsán z předchozích soudních rozhodnutí, která byla posléze odvolacím soudem zrušena, a že z důkazů provedených v trestním řízení lze dovodit, že je postihována za údajně nadměrný prodej volně prodejných léků, a že rozhodně není lékárník oprávněn zjišťovat důvody, proč zákazník ten či onen volně prodejný lék opatřuje, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalovaný správní orgán vycházel jednak z obžaloby ze dne 24. 6. 2009 a trestního spisu, který mu byl předán, jakož i obou citovaných usnesení Krajského soudu v Praze. Konkrétně v usnesení č. j. 11 To 278/2010-809 se mj. uvádí, že soud prvního stupně k jednání obžalované, které se týkalo prodeje léků Modafen, Paralen Plus, Panadol Plus Grip a Nurofen Stop Grip obsahujících pseudoefedrin, provedl v souladu se zákonem všechny potřebné důkazy a z nich správně zjistil, jaká množství těchto volně prodejných léků obžalovaná konkrétním osobám v kritické době prodávala. Prostor prodejny před pokladnami byl v období od 2. 8. 2007 do 29. 1. 2008 sledován kamerami, ti, co nakupovali větší množství léků. Byli ztotožňováni (často šlo o osoby známé policii z drogové scény), tyto osoby pak byly jako

svědci vyslechnuty a protože sledování poskytovalo i přesné časové údaje, bylo možno zjistit množství a druh nakupovaných léků i způsob, jakým byl na pokladně nákup prodávajícím farmaceutem zaznamenán. Soubor těchto důkazů dává přesvědčivý a spolehlivý obraz o tom, kdy, komu a kolik z léků vyjmenovaných v úvodní části výrokové věty obžalovaná prodala. Ta sice tvrdila, že o zakazu prodeje v počtu vyšším než tři balení nevěděla, při hlavním líčení připustila, že je o takový prodej majitel lékárny žádal. Ostatně o tom, že o takovém pracovním interním nařízení věděla, svědčí i způsob záznamu prodeje do pokladní knihy: markování téhož druhu léku mnohdy jen s několikavteřinovými odstupy, téměř vždy tak, že jsou uváděna maximálně tři balení. Námitce, že tyto záznamy byly v její neprospěch zfalšovány stěží možno popřát sluchu, jestliže přístup měl každý z uživatelů kryt svým heslem a uvedená zjištění jsou i v souladu s kamerovými záznamy; ostatně si lze těžko představit důvod takového falšování, když trestní stíhání, při němž byly věcné důkazy ihned zajištěny, bylo zahájeno s velkou prodlevou po skončení monitorování, až v listopadu 2008.

V proběhnuvším disciplinárním řízení byla žalobkyně dvakrát vyslechnuta. Do protokolu ze dne 8. 9. 2011 vnesla námitku promlčení s odkazem na správní řád, a jednak uvedla, že v obvinění je velmi vágně uvedena doba, kdy k jednání mělo docházet. Připustila, že mohlo dojít k jejímu pochybení v tom smyslu, že při výdejích nebylo dodrženo stanovené množství maximálního množství účinné látky. Tvrdila, že kupující věděli, jak nakupovat, proto jich přišlo k výdejnímu pultu víc, a že dr. Z. a dr. B. znali její heslo. Tvrdila, že jí prořezali pneumatiky u auta, a že byla pod velkým tlakem. Dále tvrdila, že nosí brýle na blízko a připustila, že jedna a táže osoba mohla přijít pro lék opakovaně.

Do protokolu ze dne 20. 10. 2011 žalobkyně nevnesla návrhy na doplnění dokazování.

V inkriminované věci je nesporné, že se žalovaný správní orgán řádně vypořádal s disciplinárním pochybením žalobkyně v intencích usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. října 2010, č. j. 11 To 278/2010-809, jakož i ze dne 26. května 2011, č. j. 11 To 211/2011-859. Městský soud v Praze pochybení zákona v postupu žalovaného ve smyslu žalobních bodů neshledal, po provedeném dokazování přisvědčil závěrům žalovaného, který prokázal, že se žalobkyně se jednání popsaného v disciplinárním obvinění dopustila.

Podle § 2 odst. 4 H-10 Disciplinárního řádu České lékařnické komory disciplinární řízení musí být disciplinárními orgány prováděno co nejrychleji, s plným ohledem na práva člena komory, tak aby bylo skončeno zpravidla nejpozději do šesti měsíců. Disciplinární orgány jsou povinny zjistit skutečný stav věci co nejúplněji a při rozhodování z něho vycházejí. Objasňují se stejnou pečlivostí okolnosti svědčící proti disciplinárně obviněnému i okolnosti svědčící v jeho prospěch a provádějí v obou směrech důkazy nevyčkávanice návrhu stran.

Podle § 11 odst. 1 H-10 Disciplinárního řádu České lékařnické komory d Disciplinární řízení je zahájeno dnem, kdy čestná rada oznámila zahájení disciplinárního řízení disciplinárně obviněnému doručením oznámení nebo ústním prohlášením. Odmítá-li prokazatelně a bezdůvodně disciplinárně obviněný převzít oznámení o zahájení disciplinárního řízení doručované čestnou radou osobně nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a nelze-li toto oznámení prokazatelně ani opakovaně provést ústním oznámením, má se za to, že oznámení bylo provedeno po uplynutí patnácti dní po zveřejnění oznámení na úřední desce zřízené v sídle komory. Řízení musí být zahájeno nejpozději do tří

měsíců po doručení podnětu čestné radě, ale nejpozději do dvou let ode dne, kdy ke spáchání disciplinárního deliktu došlo.

Krajský soud v Praze v odůvodnění svého usnesení ze dne 26. května 2011, č. j. 11 To 211/2011-859, konstatoval, že jednání obžalované, která Codein kupovala bez řádného lékařského předpisu, však nebylo v souladu s jejími povinnostmi lékárníka a mohlo by být příslušným stavovským orgánem posouzeno jako disciplinární delikt. Odvolací soud si je vědom toho, že o předchozí, rovněž k disciplinárnímu řízení postoupené věci obžalované zřejmě Česká lékárnická komora formálně ani nerozhodla, jak plyne z informace obžalované, přesto nemůže postupovat po zrušení rozsudku jinak než obdobným způsobem, tedy opět věc k disciplinárnímu řízení postoupit. Disciplinární řád České lékárnické komory nemá ustanovení o promlčecí době disciplinárního deliktu a odvolací soud vychází z toho, že tak jako u přestupků se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou běželo trestní řízení. Otázku případného promlčení deliktu ovšem posoudí příslušný disciplinární orgán ve vlastní kompetenci.

Pokud žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a namítala promlčení disciplinárního deliktu s tím, že podle rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 11 To 211/2011-859 měla být její věc projednána jako přestupek podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci je nesporné podle obžaloby Okresního státního zastupitelství v Kladně, č. j. 1 ZT 509/2008, podané u Okresního soudu v Kladně dne 24. 6. 2009, že žalobkyně byla viněna ze spáchání skutků, jichž se měla dopustit v přesně nezjištěné době, nejméně od počátku roku 2007 do 4. 11. 2008. dne 4. 11. 2008 tedy počala běžet dvouletá promlčecí lhůta k zahájení řízení o spáchání disciplinárního deliktu. Tato lhůta byla přerušena dnem 24. 6. 2009, kdy došlo k podání žaloby u Okresního soudu v Kladně a toto přerušování trvalo až do dne 26. 5. 2011, kdy bylo ukončeno nabytím právní moci usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 11 To 211/2011, jímž byla věc žalobkyně postoupena k projednání České lékárnické komoře.

V inkriminované věci je nesporné, že porušení povinnosti vykonávat povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy, bylo zjištěno dne 4. 11. 2008, a že tedy disciplinární řízení tedy mělo být s žalobkyní zahájeno nejpozději dne 4. 11. 2010. Ode dne 24. 6. 2009 do 26. 5. 2011 byla však tato promlčecí lhůta přerušena, nebo Městský soud v Praze vychází z toho, že tak jako u přestupků se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou běželo trestní řízení. Ze správního spisu je zřejmé, že disciplinární řízení bylo zahájeno čestnou radou České lékárnické komory dne 2. 6. 2011. Ve spisu sice chybí doklad o doručení oznámení o zahájení řízení žalobkyni, nicméně je zde založena doručenka o doručení dne 13. 6. 2011 do vlastních rukou předvolání disciplinárně obviněné na jednání čestné rady České lékárnické komory. I kdyby tedy bylo disciplinární řízení zahájeno až dne 13. 6. 2011, stále by ještě bylo zahájeno včas. K promlčení v inkriminované věci tedy nedošlo.

Žalovaný správní orgán se v žalobou napadeném rozhodnutí námitkou promlčení zabýval, uvedl, že ji považuje za nedůvodnou, a proto k ní nepřihlédl. Především poukázal, že zákon č. 220/1991 nestanoví promlčecí lhůtu disciplinárního deliktu. Disciplinární řád sice v § 39 odst. 2 stanoví, že v případech výslovně neupravených v zákoně č. 220/1991 Sb., zvláštních právních předpisech nebo v tomto stavovském předpise, postupují disciplinární

orgány podle správního řádu, nicméně správní řád neupravuje promlčecí dobu disciplinárního deliktu.

Pokud se žalobkyně ve svém podání v této souvislosti dovolávala přestupkového zákona, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť na disciplinární řízení již z podstaty nelze přestupkový zákon vztáhnout, neboť se řídí odlišnými zásadami, především pokud jde o správně právní odpovědnost za disciplinární delikty. Disciplinární odpovědnost je výrazem potřeby zajistit dodržování předepsaných pravidel v určitých organizačních soustavách, v inkriminované věci České lékařnické komory. Tato odpovědnost, která je odpovědností objektivní, se vztahuje na porušování vnitro organizačních vztahů a je upravena zákonem č. 220/1991 Sb., Organizačním řádem České lékařnické komory, jakož i Disciplinárním řádem. Subsidiárně v řízení o správních deliktech nelze požit přestupkový zákon, nýbrž správní řád.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2014

za správnost vyhotovení:
Simona štěpinová

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**